

Chuyện những người yêu xa

Sáng nay, trời mưa rả rích. Bạn học đều vội vã đạp xe trở về nhà. Người ta đợi ai đó mang ô đến cho mình. Còn tôi đợi trời tạnh mưa. Cái cảm giác dù là khi mình ở nhà, mình ở công viên hay mình ở trường học, đều cô đơn như thế.

Hoặc có thể gọi đó là yên thân. Mỗi người có một lựa chọn. Yên thân là một lựa chọn. Sống bình an là một lựa chọn. Không nhìn ngó xung quanh, không cân đo đong đếm so bì, cũng là một lựa chọn. Lựa chọn nào cũng có cái giá của nó. Bình yên cũng có cái giá của nó. Và phải chăng, cái giá tôi đang phải trả là cô độc?

- Hôm nay, Hà Nội của em mưa dữ lắm hả?

- Vâng. Chẳng bao giờ được yên ổn như Sài Gòn của anh cả.

- Hay em thử vào Sài Gòn chơi đi. Để xem ở đâu yên ổn hơn nhé?

Tôi cười rích lên. Cũng vừa hay nghe thấy giọng Khang khàn hản đi, rồi ho vài tiếng.

- Anh bệnh đấy à? Con trai gì mà yếu như sên.

Khang khẽ cười. Tôi bật ra tiếng thở dài, rồi cũng cười. Vì khi nào Khang biết cười, tức là chuyện không có gì đáng ngại cả. Chúng tôi tán gẫu thêm một vài phút rồi dập máy. Tôi ngó qua cửa kính, thấy trời vẫn còn mưa. Tiếng mưa gõ vào ô cửa tí tách, tí tách, làm tôi chẳng tài nào chớp mắt được. Mà hình như Khang cũng thế. Ngay sau đó, tôi nhận được tin nhắn của anh: "Sài Gòn nhớ Hà Nội quá." Tôi cười. Cái con người này thật đáng yêu.

Tôi và Khang, chúng tôi vô tình quen nhau trong một fans club online- Hội những người yêu Vũ. Vũ là một chàng ca sĩ tự do hát theo dòng nhạc Indie, anh không gò ép mình về việc trở thành người nổi tiếng, và chúng tôi cũng ích kỷ muốn Vũ đừng bao giờ quá nổi "đỉnh đám". Đơn giản vì chúng tôi không muốn nhạc của Vũ sau này trở thành thứ nhạc bị thị trường hóa, người ta dùng nó như một phong trào, không cảm nhận, không trân trọng để rồi nghe và quên ngay sau lúc nghe. Mỗi khi cần chút thư thái trước khi đi ngủ hoặc khi học hành căng thẳng, tôi đều đeo headphone và nghe cái giọng trầm ấm của Vũ vang lên trong lỗ tai. Bình yên lạ. Thế rồi, cũng có lần Khang từng hứa, Hay khi nào anh hát cho em nghe hết tất cả những bài của Vũ nhé. Tôi nghĩ Khang đùa. Vì khoảng cách của chúng tôi cũng quá xa để có thể gặp mà "cho một trận đòn" ngay sáng hôm sau nếu Khang dám lừa mình. Nhưng hình như, con người, không phải ai cũng không đáng tin như tôi vẫn nghĩ. Khang gọi tôi vào một buổi tối muộn khi Hà Nội đang giữa đông, khi tôi còn đang cố thức để ôn bài, khi ánh đèn đường phía dưới vẫn sáng và trông như những ngôi sao nhỏ ngày mây dày che khuất vì tinh tú, khi tôi đang nhớ anh.

- Em muốn nghe bài nào trước?

- Còn anh. Được không?

Mời nắng, qua đây, mang tình yêu,

Sợ lòng anh quên lời hát, viết riêng em ngồi nhớ nhung,

Và cô đơn.

Những lời nói, đùa vui xuyên xao,

Anh lạc trong mơ thiết tha, ủa về.

Tiếng ghi-ta bật lên. Và cái thứ giọng quen thuộc quá. Khang hát. Còn tôi ngẩn ra. Giọng anh nhẹ nhàng vang lên theo từng nhịp, từng nhịp từ chiếc điện thoại bật loa, tôi lại cứ ngỡ như là anh đang gần cạnh mình, ngỡ như là anh đang rất gần đây, ngỡ như là đang được nhìn thấy anh.

- Em cứ ngỡ như là chúng mình vẫn rất gần.

- Chỉ cần em đừng cho rằng chúng mình xa nhau.

Tôi chưa bao giờ được gặp một Khang bằng da bằng thịt. Cũng chưa bao giờ được nghe giọng anh gần bên tai. Cũng chẳng mấy khi tôi ép anh trả lời những câu hỏi như: anh cao hay thấp, có béo không, có má lúm không, có răng khềnh không, có sở thích đặc biệt gì không,... Tất cả những gì chúng tôi biết về nhau chỉ là một người ở Sài Gòn có bốn mùa trong ngày và một người ở Hà Nội nơi mà người ta phải trải qua hết 90 ngày để được đón một trong bốn mùa Xuân, hạ, Thu, Đông. Và anh hơn tôi một tuổi, năm nay tôi học lớp mười một. Nhưng Khang nói, như thế đã là đủ. Mà tôi cũng cảm thấy vậy. Đối với chúng tôi, cảm giác được làm người bí ẩn cũng thú vị đấy chứ.

- Em sắp phải thi chưa?

- Hai mươi ngày nữa. Sẽ sớm thôi.

Khang không hát nữa. Anh nói tôi phải cố gắng học hành chăm chỉ, và phải biết tự chăm sóc bản thân mình. Anh cũng dặn tôi chưa được yêu. Vì "một thằng bạn trai tồi sẽ làm hỏng tất cả dự định trong tương lai của em". Tôi cười. Thế rồi những ngày sau đó không còn tin nhắn hay bất cứ cuộc gọi đến nào của Khang nữa. Tôi nghĩ rằng, tất cả mối quan hệ như chúng tôi sớm muộn cũng sẽ có kết cục này. Nhưng tôi không tin Khang lại nhẹ tình như thế. Tính ra, chúng tôi cũng đã gửi cho nhau đến 47890 tin nhắn, gọi cho nhau đến cả 512142 phút. Phải đến cả hai năm rồi ấy chứ. Nhanh thật. Thế mà Khang lại dễ dàng quên như vậy. Minh Anh nói với tôi, con trai Sài Gòn muốn thử tiếp cận một cô gái khác miễn để thỏa cái tính tò mò, vì họ đôi khi quá phóng khoáng, và thật dễ để đi qua khỏi một mối quan hệ. Tôi vẫn chẳng tin lời nhỏ bạn thân nói, vì tôi luôn có cảm giác rằng, Khang không phải người như thế. Nhưng đến cuối cùng, Khang cũng quên tôi thật.

Những ngày thi cuối kỳ gần tới, tôi không còn thời gian để tìm đến Vũ nữa. Văn, Toán, Ngoại ngữ, Lý, Hóa, Sinh... trở thành một thứ gì đó thật đáng sợ quẩn lầy trí não tôi suốt những ngày này. Tôi bỗng đâu ước rằng Khang gọi đến, anh hỏi tôi có buồn không, sáng nay Hà Nội lại mưa hả, hôm qua em đi ngủ muộn lắm không, học hành dạo này chắc vất vả lắm nhỉ,... Tôi ước thế. Giống tôi ngày còn nhỏ vẫn luôn ước có một chiếc giường đặt cạnh bên cửa sổ. Những ngày nắng có thể đưa tay qua tấm rèm mà chạm vào Mặt Trời. Khi ngày đổ mưa, có thể đóng kín cửa và lặng lẽ ngắm những giọt nước gõ đều đều trên ô kính. Và ở phía bên kia là chiếc bàn học. Tôi có thể tự tay với lấy những quyển sách Văn học hay những cuốn tiểu thuyết Harry Potter bỏ dở vào một ngày đông lười nhác nào đó. Ở bậu cửa sổ tôi sẽ tự trồng một vài cây xương rồng đặt trong chậu sứ màu nâu đất, hoặc treo một chiếc chuông gió, để những khi chàng gió vội lướt ngang qua, nó sẽ báo hiệu cho tôi, để tôi có thể thấy gió hình gì, màu gì, và có thể chào gió.

Khi lớn dần tôi mới hiểu, cái gì cũng đặt giá và cần được trả giá. Điều ước quá lớn sẽ khiến bạn mất quá nhiều công sức và nỗ lực. Điều ước nhỏ bé đôi khi khiến bạn thấy phiền. Nên tôi đôi lúc cũng không còn tin vào điều ước nữa. Mà Khang cũng không xuất hiện thật.

Hai mươi tám ngày cuối cùng cũng kết thúc. Minh Anh rủ tôi đi ăn ngô nướng ở đầu phố. Lạnh thế này mà có vài hạt bắp bỏ vào miệng thì đúng là thích thật. Hà Nội hôm nay rất lạnh. Mùi hoa sữa cuối mùa vẫn còn thoang thoảng đâu đây. Chưa bao giờ, tôi lại cảm nhận được vị Hà Nội quen thuộc đến thế. Chúng tôi đi dạo quanh một vòng con phố nhỏ và làm những thứ mà suốt những ngày bận ôn thi đều không có cơ hội để

làm. Ví dụ, chúng tôi kéo nhau ra công viên xem các anh chị thanh niên tập nhảy C-walk, Shufferdance,... xem một anh chàng nào đó ngồi đánh ghi-ta ở những bậc cầu thang, ngắm mấy đứa trẻ con nô đùa trông khá thú vị. Và đột nhiên, tôi thấy nhớ Khang đến lạ. Tôi nhớ những buổi tối anh hỏi Em đã đi ngủ chưa và nghe tiếng anh cười giòn giã. Tôi nhớ cả những dòng tin nhắn anh gửi khi sáng sớm. Nhớ cả những bài hát anh đã tặng tôi. Và, tôi nhớ con người ấy. Thật nhiều!

- Hôm nay em muốn nghe bài gì?

Vũ gọi khi mà tôi đang đọc truyện. Nhận được cuộc gọi của Vũ, tôi ngỡ ngàng. Cũng bằng đi một thời gian, tôi không còn được nghe cái giọng ngọt lịu lịu của anh nữa. Một tháng rồi.

- Tại sao hôm nay anh mới gọi cho em?

- Vì em cần thời gian để ôn thi.

Những lời Khang nói, liệu có đáng tin? Tôi không biết. Chỉ biết vừa nghe thấy cái giọng thân quen ấy, giọng tôi cũng nghẹn ngào, và trong lòng thì không khỏi nôn nao.

- Anh sợ, nếu như anh thường xuyên gọi điện, nhắn tin đến, em sẽ khó tập trung. Và anh không thích bản thân ảnh hưởng đến người khác. Anh sợ em sẽ phiền. Và anh...

- Em nhớ anh lắm.

Tôi biết Khang định nói gì. Và tôi không muốn nghe. Vì thật sự, tôi rất nhớ Khang. Nhớ đến phát điên lên được. Lúc bấy giờ tôi mới chợt nhận ra, mình thích anh đến nhường nào. Khang im lặng. Tôi cũng không lên tiếng. Tôi đợi câu trả lời của anh. Tôi muốn nghe anh nói gì đó. Nhưng Khang chỉ thờ dài. Tiếng thờ dài làm tôi băn khoăn cả buổi đêm hôm đó.

- Nhưng anh không thể...

Không thể? Trên cuộc đời này, có gì quá khó để không thể thực hiện đâu nhỉ. Hai mươi tám ngày qua rất khó để tôi quên anh, nhưng tôi vẫn đợi được đến ngày được nghe giọng anh. Kỳ thi này rất vất vả, nhưng cuối cùng tôi cũng đã vượt qua. Ngày nhỏ, trên đường đi học tôi phải đi qua nhà bác hàng xóm có con chó béc-dê rất to và dữ, tôi tưởng mình sợ, nhưng tôi còn chạy nhanh hơn cả nó. Bố mẹ không quan tâm đến việc học hành của tôi và đôi khi cáu gắt vô cớ về việc tôi muốn thay đổi lại phòng mình, nhưng tôi vẫn chờ được đến ngày mình đủ lớn để tự quyết định những việc cá nhân đó. Vậy có gì Khang lại nói anh không thể? Tối hôm đó, tôi không đọc tiểu thuyết, không xem phim, không lướt web, cũng không tìm đến Vũ. Tôi thấy như vừa bị từ chối. Mà đúng thật. Tôi nhớ Khang, anh lại nói không thể. Lớn rồi tôi mới hiểu, đôi khi cảm xúc của mình bắt buộc phải chiều lòng một ai đó.

Bằng đi một ngày, Khang không gọi lại cho tôi, cũng chẳng có tin nhắn nào cả. Tôi cứ chờ, cứ đợi. Như đợi Hà Nội tạnh nắng. Chúng tôi đều im lặng. Im lặng không có nghĩa là sợ hãi, là khinh thường hay hàng ti ti thứ khác. Im lặng chỉ có nghĩa là im lặng thôi. Buổi sáng chủ nhật, Mặt Trời vẫn chưa chịu dậy rong chơi. Mặt Trời hình như cũng rất buồn. Như tôi chẳng hạn. Thế là mưa lại cứ rả rích rơi trên hiên nhà, phủ trắng xóa cả phía trời. Vắng vắng. Ngày lại buồn và dài lê thê. Và chuông gió cũng thôi hớn hờ. Vì gió cũng lười nhác chẳng chịu chạy qua nơi đây. Và, tôi cô đơn quá. Cô đơn như tất cả những năm tháng qua tôi vẫn sống. Chỉ có điều, hôm nay nỗi buồn thật đặc biệt. Vì không có Khang. Hoặc chỉ vì hôm nay rất buồn. Vậy thôi.

Tình yêu đôi lứa mặn mà.

Mây rồi gió cùng kéo nhau đi về bỏ lại tôi

Bỏ lại tôi trong đêm tối

Cùng tiếng kêu đau đầu của loài chim, của loài chim.

Không cần tên.

Và em là ai?

Là một đóa hoa đang nở cùng mùi hương

Cùng tình thương của người yêu em.

Và em là ai?

Là một tiếng ca trong lòng cùng ai đó

Tiếng Vũ lại cất lên. Và tiếng ghi-ta của anh lại bật lên trong im lặng. Nhẹ nhàng quá. Khang này. Em đã cứ ôm ảo tưởng anh sẽ tốt hơn những người khác. Anh khác. Anh không giống họ. Nhưng cuối cùng...

Buổi chiều. Mưa thoáng hơn và không còn nặng hạt nữa. Tôi trùm chăn kín đầu, chỉ để lộ ra đôi mắt ngó trời đất ngoài kia. Hà Nội hôm nay thật buồn. Và không biết Sài Gòn có bao giờ mưa nhiều đến thế? Không biết Khang đang làm gì? Giọng của Vũ lại vang lên. Anh vừa đàn vừa hát đoạn điệp khúc của Đợi. Đó là tiếng nhạc chuông điện thoại của tôi. Là Khang. Khang gọi cho tôi. Giữa một buổi chiều Hà Nội mưa rét.

- Em đang làm gì thế? Hôm nay có phải đi học không?

Nếu em nói là em đang chẳng làm gì cả. Em chỉ đang nhớ anh. Vậy thì liệu anh có dập máy nữa không. Hoặc em nói em thích anh. Liệu anh có cười phá lên và dùng cái giọng như ngạt mũi của bọn con trai Sài Gòn để trêu em không? Thế là tôi chẳng nói gì cả. Bên kia cũng im lặng. Tiếng gió xào xạc thổi tới tai tôi, từ chỗ Khang.

- Bây giờ em có còn tin anh không?

- Không!

Tôi tắt máy, và ném nó xuống cuối giường. Khang gọi lại một cuộc. Hai cuộc. Ba cuộc. Bốn cuộc. Tiếng ghi-ta của Vũ đàn đi đàn lại ca từ quen thuộc ấy. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được, Hà Nội và Sài Gòn lại xa đến thế. Trước đây, Khang luôn hứa, Sẽ có một ngày anh sẽ thử đếm xem từ chỗ anh đến chỗ em là bao nhiêu bước chân. Tôi không tin. Bây giờ cũng vậy.

"Ngày mai, Hà Nội có mưa không?"

Tôi đọc được tin nhắn của Khang khi Hà Nội vừa bước sang ngày mới, một ngày không còn những bụi mưa. Tôi muốn trả lời Khang, nhưng lòng cứ nghẹn lại. Và cuối cùng thì tôi khóc. Mặt Trời nhìn thấy những giọt nước đọng trên má tôi, lão cứ trân trân nhìn tôi. Gió vừa đến, cũng vừa lúc thấy tôi đưa tay quạt ngang hàng nước mắt, hắt thần thờ. Nhưng hắt cũng chạy đi mất. Chiếc chuông gió xoay tít và gõ leng keng vào nhau. Rồi thôi. Lại là giọng Vũ, lại là Đợi.

Em như làn mây như lời hát

Em mơ màng theo trời nắng lên

Nhớ em nghẹn ngào

Nhớ em nhẹ nhàng

Xin em

Thôi đừng đi quá xa...

- Hà Nội cuối cùng cũng có nắng rồi.

- Vì anh gọi nắng lên mà.

Tôi bật cười. Một giọt nước mắt thừa cơ rỉ vào kẽ miệng tôi. Mặn chát. Khang cũng cười. Rồi lại im lặng. Tôi cũng không biết phải nói gì tiếp theo. Và cũng không muốn nói gì cả, trong lúc này.

- Giọng em nghe kì cục sao á.

Tôi sợ Khang phát hiện, sợ anh biết mình đang khóc. Tôi định tắt máy ngay, vì thứ cảm xúc gì đó rất khó chịu đang cuộn lên trong lòng tôi. Tôi muốn khóc một trận thật lớn, khóc như để kỷ niệm một sự tích đáng buồn trong đời người, khóc một lần cho xong chuyện. Con gái Hà Nội không quá yếu đuối như Khang từng nói.

"Hôm nay Sài Gòn của anh có mưa rồi. Chắc vì nó nhớ Hà Nội."

Khang lại gửi ngay một tin nhắn ngay sau đó. Tôi không trả lời. Tôi thèm nghe tiếng cười giòn giã của anh quá. Thèm cả giọng hát nhẹ nhàng khe khẽ của anh. Thèm nghe mấy câu chuyện anh kể về những đứa bạn thân của mình. Thèm nghe cả những lời anh khuyên. Và tôi cũng thèm cười. Cũng rất nhiều ngày rồi, căn phòng nhỏ chẳng còn dội lại tiếng cười.

Tôi mặc hoodie màu xám, quần jeans bạc màu phá cách và đi đôi giày Jordan màu đen. Tiếng hát của Vũ lại lặng lẽ bật lên trong tai tôi. Tôi xuống nhà, và muốn chạy đến nghe tiếng ghi-ta của anh chàng hay ngồi đàn ở những bậc thềm trong công viên. Tôi muốn nhìn thấy Mặt Trời trên đỉnh đầu và nghe tiếng gió vờn sau đuôi tóc. Tôi không gọi Minh Anh. Tôi muốn đi đâu đó một mình. Tôi lại ngửi thấy mùi ngô nướng và không còn thấy hương hoa sữa thoang thoảng nữa. Hôm nay, Hà Nội có nhiều thay đổi sau những ngày mưa.

- Em đang làm gì thế? Đã ăn gì chưa? Hôm nay dậy sớm ghê ta?

Tiếng đàn của Vũ sập tắt. Tôi rút tai phone, và tiếng Khang lại trầm trầm như thế.

- Anh thử đoán xem.

- Hôm nay em mặc hoodie xám, quần jeans, giày Jordan và trông rất xinh.

Tôi ngẩn ra. Đây là lần đầu tiên Khang đoán trúng phóc.

- Sai rồi. Hôm nay Hà Nội lại mưa, và em vẫn chưa dậy.

- Trẻ còn không được nói dối. Vì anh sẽ giận đấy.

- Thật mà.

Khang lại im lặng. Anh không nói gì. Tôi thấy mình giống như một trái bóng do Khang mặc sức giật dẩy. Anh có quyền giận tôi, có quyền mắng tôi, có quyền im lặng. Hôm nay tôi cũng sẽ làm tất cả như vậy. Tôi muốn cho anh hiểu cảm giác của tôi, cái cảm giác luôn nơm nớp lo sợ bị bỏ rơi ấy. Tôi cũng không lên tiếng.

- Hà Nội xinh đẹp lắm. Vào những ngày không còn mưa.

- Đúng. Đẹp hơn tất cả những gì anh từng nói về Sài Gòn. Anh cứ thử đặt chân đến thành phố của em, anh sẽ biết nó xinh đẹp thế nào. Con trai Hà Nội cũng đẹp lắm. Và tốt nữa. Họ không bao giờ làm tổn thương một cô gái có ý với mình. Họ cũng biết trân trọng những gì mình đang có. Và họ không bao giờ im lặng quá lâu.

Tôi nói, và khóe mắt ươn ướt, hai má cũng bắt đầu đỏ. Tiếng xe bắt đầu nhộn nhịp hơn. Hà Nội cuối cùng cũng đã thân thuộc trở lại. Riêng chỉ không còn nghe thấy tiếng ghi-ta của anh chàng ngồi bên kia công viên nữa.

- Thế tại sao gã đánh ghi-ta kia lại không còn hát nữa. Con trai Hà Nội cũng biết im lặng rồi ư?

Lúc bấy giờ tôi mới phát hiện có rất nhiều chuyện rất lạ mà mình đang bỏ qua. Ví dụ, tại sao Khang biết hôm nay Hà Nội hừng nắng? Tại sao anh biết tôi mặc hoodie xám, quần bò jeans, và đi Jordan? Tại sao anh biết anh chàng kia không còn đàn nữa?

- Khang...

Anh cười. Điệu cười giòn giã như thể vừa trúng mánh lớn. Tôi cứ cảm thấy không khí bị bóp nghẹt, và có chút gì đó khác khác. Tôi vô tình quay đầu lại. Dưới lòng đường xe vội vàng chạy ngang qua rất nhanh. Tiếng động cơ, tiếng còi xe, tiếng người xôn xao, bây giờ tôi mới để ý, thì ra Hà Nội thật ồn ào. Phía bên kia đường, ngay dưới tầng một của phòng mạch đối diện, loa phát thanh đang phát những tin tức của thành phố, chúc buổi sáng và phát bài Chuyện những người yêu xa của Vũ. Tôi biết rằng, hôm nay một lại là một anh chị Đoàn viên thanh niên nào đó đọc loa. Chỉ là thật trùng hợp, vì tôi cũng thích Vũ.

Chào những bước chân, im lặng, ai biết

Chào những ngón tay, dịu dàng, em siết

Chào câu chuyện ấy sẽ mãi ngủ quên

Chào những lời hứa sẽ giữ trao em

Từ khi đi xa

Anh vẫn ước ao có bóng anh luôn gần em

Sẽ là giấc mơ thật tình trao em nụ hôn ngủ say

Lòng anh nhớ nụ cười

Lòng anh nhớ những thói quen

Anh biết mai này sẽ gặp lại

Tay nắm tay và trao những môi hôn...

Phía đường bên ấy, cũng có một chàng trai đang vẫy tay với tôi và cười thật tươi. Anh ta mặc một chiếc hoodie màu xám giống tôi, quần jeans đen và một đôi giày sneaker màu đen. Ở thành phố này, không ngờ lại có nhiều gã trai trẻ mê mẩn ghi-ta đến thế. Anh ta cũng khoác một chiếc đàn như vậy. Tôi định quay đi và nói với Khang rằng tôi đang rất bận, nhưng Khang đã tắt máy từ lúc nào. Tôi nghe thấy phía bên đó có tiếng gọi thật lớn.

- Di! Di ơi!!!

Giọng nói ấy nghe sao mà quen quá. Đích thị là giọng con trai Sài Gòn. Nghe đôi phần giống Khang. Tôi hẳn học nhìn anh ta, rồi bỏ đi. Trên đời này, không quá khó để tìm những người có giọng nói giống nhau. Hoặc chỉ vì tôi đang nhớ Khang.

- Hà Nội đẹp lắm!

Tôi quay lưng nhìn người con trai đứng trước mặt mình, nhìn bàn tay của anh vẫn còn đặt trên vai tôi. Tôi nhìn xoáy vào cái gã trai có mái tóc màu nâu trầm phía đối diện ấy, người hiện đứng trước mặt tôi đây. Anh ta cười giòn giã, nghe thật giống Khang. Rồi anh ta liền đàn một khúc nhạc, nghe cũng thân quen lạ.

- Là Đợi của Vũ. Đúng không?

- Sài Gòn nhớ em quá. Sài Gòn cũng nhận ra, mình thích em thật rồi.

Khang không đàn nữa. Anh nhìn thẳng vào mắt tôi như muốn vẽ tất cả lên đó. Khang cười. Tôi cứ ngẩn ra. Rồi cũng cười ngây ngốc. Cuối cùng, tôi cũng đã được nhìn thấy một Khang bằng da bằng thịt. Cuối cùng tôi cũng được nghe giọng Khang gần bên tai. Cuối cùng tôi cũng được nghe anh cười. Tất cả đều là thật. Khang đứng trước mặt tôi cũng là thật. Vì tôi cảm nhận được thế.

- Hà Nội, anh yêu em!

Khang gọi vào điện thoại tôi. Chúng tôi nhìn mãi vào nhau, cười với nhau, cùng nhau nghe hết đoạn điệp khúc Đợi của Vũ. Hà Nội hôm nay thật đẹp. Và bình yên khi có chút nắng Sài Gòn theo chân Khang đi về.

- Xin lỗi nhé! Vì anh không thể đếm được từ Sài Gòn tới Hà Nội là bao nhiêu bước chân. Anh chỉ biết rằng mình đã dùng hai giờ năm phút để vượt qua chuyến bay 1616 km mới có thể tới được chỗ em. Xin lỗi vì anh là con trai Sài Gòn.

Chúng tôi vốn dĩ là những kẻ ở xa. Nhưng vì yêu mà đến. Dẫu sao, khoảng cách cũng chỉ là một sợi dây. Dù xa, dù dài, nếu hết lòng, cũng sẽ đứt đâu đó một ngày. Vì những người yêu nhau. Và yêu xa - nói dễ dàng là nói dối - nhưng nói không thể là nói sai. Chỉ khó khăn thôi. Xa không có nghĩa là không thể yêu thương.

Reply